

hed. Jeg vil slutte med at sige til alle dem, der vedkende sig denne Kultur, der har Aarhundreders Rod i vort Folk, den danske Kultur, Bondekulturen: Lad os være den bekendt, sætte Foden fastere i Jorden i Forvisning om, at skal Luften blive renere i vort offentlige Liv, skal vort Folk faa Troen paa en Fremtid, daadskraftig og lykkelig, fri og uafhængig, skulle vi gaa vore egne Veje uden at ænse de moderne Kulturbæreres Hyl.

Jørgen Jensen: Da jeg forleden Dag gav en Fremstilling baade af Forberedelserne og Fremmelsen af Byggeforetagenderne paa Braaskovgaard, udtalte jeg i de indledende Bemærkninger en Formodning om, at man fra Socialdemokraternes Side havde noget andet til Hensigt end at varetage de lokale Haandværkeres Interesse. Jeg gjorde det med en Henviisning til deres lokale Blades Angreb paa mig for denne Sags Skyld. Hvis Tinget af disse faa Bemærkninger ikke skulde have forstaaet min Formodning, tror jeg, at ærede Medlemmer, efter at have hørt det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) i Lørdagsmødet, ville have faaet Vished om, at det i hvert Fald for dette ærede Medlem var noget ganske andet, det drejede sig om, end at slaa et Slag for de lokale Haandværkere. Det ærede Medlem sagde, at han følte sig forvisset om, at jeg vilde falde over ham igen. Hvis dette „igen“ refererer sig til en Erkendelse af, at han er falden over mig i Forvejen, kan jeg forstaa det, men jeg maa dog sige til det ærede Medlem, at det har jeg ikke i Sinde at gøre. Jeg vil blot med faa Bemærkninger kvittere for og korrigere enkelte af det ærede Medlems Udtalelser.

Det ærede Medlem begyndte med at bevidne mig sin inderligste Deltagelse. Jeg kan naturligvis kun være dybt rørt over en saadan Deltagelsesbevisning, men jeg skal dog sige til det ærede Medlem, at hvis alt det øvrige hos det ærede Medlem er af samme Ægthed, kan jeg forsikre det ærede Medlem, at jeg ikke skal være misundelig paa ham. Det ærede Medlem sagde, at det var paalagt mig af Egnens Haandværkere at paatale disse forskellige Ting, og at jeg vel var kommen herind med de redeligste Hensigter, men at jeg, efter at jeg havde siddet her i Nærheden af Justitsministeren i nogle Dage, ikke turde kritisere dette Byggeforetagende. Maa jeg for det første oplyse det ærede Medlem om, at der ingen er, der har paalagt mig at paatale disse Byggeforetagender. Jeg har

gjort det ganske uopfordret. Jeg har sagt det for adskillige Maaneder siden, det ærede Medlem vidste det; det ærede Medlem fik det at vide, da han søgte sine Oplysninger i Sagen, den Gang det ærede Medlem sagde, at Sagen egnede sig ikke til at fremdrages i Pressen, og at han ikke vilde gøre dette, forinden han sammen med mig havde set paa de paagældende Byggeforetagender. Det ærede Medlem talte ikke til mig om at se paa Arbejderne, men skrev næste Dag i Pressen. Dette er altsaa til Vejledning ved Bedømmelsen af det ærede Medlems Udtalelser.

Det er altsaa ikke blevet paalagt mig af nogen at tale om Sagen. Men hvordan kan det ærede Medlem sige, at jeg ikke har paatalet det? Hvis det ærede Medlem, der var fraværende den Dag, jeg havde Ordet, vilde have gjort sig den Ulejlighed at læse min Tale, vilde han have set, at jeg for det første har paataalt, at Finansudvalget har billiget, at dette Arbejde ikke offentlig udbødes — altsaa et Forhold, som Socialdemokratiet var vidende om — dernæst har paataalt det Paaskud, under hvilket man undgik at overlade Egnens Haandværkere Arbejdet; dernæst har paataalt Anvendelsen af Materialierne, og endelig har henstillet til Finansudvalget, i saa stort og vidt Omfang som muligt, kun at lade saadanne Arbejder udføre i Henhold til offentligt Udbud. Men hvordan kan det ærede Medlem da sige, at jeg, skønt jeg var kommen herind med de redeligste Hensigter, efter at have siddet her i nogle Dage, ikke turde paatale Sagen.

Men det ærede Medlem behøver ikke engang at gøre sig den Ulejlighed at læse mine Udtalelser; han kunde læse sit Hovedorgan her i København, thi det kundgjorde med fede Typer: Justitsministeren angribes af en af sine egne Partifæller. Det er ganske vist ikke refereret i det ærede Medlems Blad i Horsens, men jeg er heller ikke vant til at blive refereret i dette Blad.

Naar det ærede Medlem talte om, at jeg havde siddet herude og ventet med at tage Ordet, indtil det ærede Medlem havde tegnet sig, for at jeg saa, idet jeg formodede, at han vilde kritisere det skete, kunde slippe med at slutte mig til det ærede Medlem, skal jeg indrømme, at jeg mente, det var Sæd og Skik herinde, at Ordførerne talte først, dernæst de ældre Medlemmer, og saa kom vi ny senere hen. Jeg har dog forlangt Ordet vistnok paa Forhandlingens allerførste Dag, i alt Fald var jeg Nr. 17 i Rækken, og naar vi nu